

литѣ стѣкла на прозорчетата се покриха съ тънка сребърна сърма. Замаяха съ бѣсенъ устремъ псетата по двора. Почнаха отново да пристигатъ шейни следъ шейни. Цѣлиятъ ловджийски замъкъ се изпълни съ весели, засмѣни люде.

Бѣше първиятъ день отъ месецъ Коложегъ на 1209 година.

Царь Борилъ бѣ слѣзълъ надолу къмъ югъ, повиканъ отъ ломбардскитѣ барони на помощъ противъ императоръ Ерикъ. Късо време преди това, той бѣ успѣлъ да отнеме Мелникъ отъ деспота Славъ.

Следъ обѣда гоститѣ си заминаха обратно за Търновъ. Въ палата остана царското семейство съ Белослава. Като изпрати и последния отъ поканенитѣ, царицата се прибра въ стаятъ си. Подиръ нея се оттегли на почивка и госпожа Теодора.

Дветѣ момичета останаха сами край огъня. Въ краката на Мария лежаха двата паса, които не сваляха очи отъ нея, съ безкрайна преданостъ и любовъ. Белослава бѣ навѣсена и тѣжна. Отъ всички поканени момци, само Добромиръ не бѣ дошелъ. Дали наистина предсказанието говорѣше истината? Тѣй припрѣнъ и разсѣянъ бѣ станалъ той напоследъкъ. Винаги загубенъ въ тежка размисълъ, съ вѣчно заети часове. Едва му оставаше време да се мѣрне за по нѣколко мига въ дома имъ и пакъ изчезваше. Къде ходѣше, съ кого се събираше? Какво занимаваше ума му? Какво таеше отъ нея?

Девоичката неволно въздѣхна, наведе чело, втрещена въ скръстенитѣ си на скута рѣце. Мария вдигна очи. Изгледа я. Леко се усмихна. Игривъ пламъкъ прекоси звора ѝ.

— Не дойде. Къде се губи отъ нѣкое време насамъ това момче? Толкова отдавна не съмъ го виждала.

— Колкото си го виждала ти, толкова и азъ — пошъпина глухо Белослава. — Не знамъ, какво става съ него... Не мога да разбера . . .

— Защо той не замина съ Борила на югъ? — попита Мария и погали бѣлия хъртъ по главата.

— Царьтъ още нѣма довѣрие въ него и не му по-